

Arrest

nr. 185 088 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging..

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 april 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [O.]

voornaam: [T.]

[...]

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis werd gegeven op 4.01.2007 (bijlage 26bis van 4.01.2007) en aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 10.04.2009 (bijlage 13 van 2.04.2009), 1.03.2011 (bijlage 13 van 2.012.2010), 22.09.2011 (bijlage 20 van 16.09.2011 en 4.03.2016 (bijlage 20 van 3.03.2016).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 3.12.2006 België binnen volgens zijn asielverklaring. Betrokkene heeft op 4.12.2006 een asielaanvraag ingediend. Op 4.01.2007 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 12.04.2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Betrokkenes asielaanvraag dateert van 10 jaar geleden. Indien betrokkene over nieuwe elementen beschikte die een asielaanvraag rechtvaardigden kon betrokkene in het verleden stappen ondernemen om dit te doen. Betrokkene diende echter geen nieuwe asielaanvraag in, bijgevolg kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrok[k]ene diende op 3.03.2008 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter niet in overweging genomen, daar betrokkene niet woonachtig was op het opgegeven adres. Betrokkene heeft vervolgens op 31.07.2008 een nieuwe regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 2.04.2009. Deze beslissing is op 20.04.2009 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 2.04.2009), geldig 30 dagen. Betrokkene heeft op 15.01.2010 nogmaals een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 2.12.2012. Deze beslissing is op 1.03.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 2.12.2010), geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft vervolgens op 19.04.2011 een aanvraag tot vestiging ingediend op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn partner [G.C.J.F.] [...] die de Belgische nationaliteit heeft. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.09.2011. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 22.09.2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 van 16.09.2011), geldig 30 dagen. Betrokkenes schorsende beroep tegen deze beslissing werd op 30.06.2015 door de RVV definitief verworpen.

Betrokkene diende op 4.09.2015 opnieuw een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn partner. Deze aanvraag werd geweigerd op 3.03.2016, daar werd vastgesteld dat op 11.02.2016 de wettelijke samenwoning met mevrouw [G.C.J.F.] stop gezet werd. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 4.03.2016 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 van 3.03.2016), geldig 30 dagen.

Betrokkenes schorsende beroep tegen deze beslissing werd op 15.07.2016 door de RVV definitief verworpen.

Betrokkene woont momenteel opnieuw samen met zijn partner, mevrouw [G.C.J.F.]. Het feit dat betrokkene samenwoont met iemand die de Belgische nationaliteit heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw [G.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kameroen. Zowel betrokkene als mevrouw [G.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis werd gegeven op 4.01.2007 (bijlage 26bis van 4.01.2007) en aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 10.04.2009 (bijlage 13 van 2.04.2009), 1.03.2011 (bijlage 13 van 2.012.2010), 22.09.2011 (bijlage 20 van 16.09.2011 en 4.03.2016 (bijlage 20 van 3.03.2016).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Kameroen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn repatriëring. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten en aannemelijk te maken werd dus voldaan.

Daarenboven dient te worden gesteld dat aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan worden aangenomen.

Het hoogdringend karakter van de vordering wordt ook niet betwist.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“EERSTE ONDERDEEL

A. HET (ONBETWISTE) PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKER

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier en de bijgevoegde stukken, waaruit blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker is een 31-jarige man met de nationaliteit van Kameroen.

Verzoeker verblijft ondertussen bijna 11 jaar in België. Hij verzocht meermaals tot het verkrijgen van een legaal verblijf: in 2006 diende hij een asielaanvraag in, hij diende op 3 maart 2008, 31 juli 2008 en 15 januari 2010 een aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Helaas werden bij aanvragen afgewezen en heeft verzoeker tot op heden geen legaal verblijf.

Verzoeker is evenwel sinds 2006 jaar woonachtig in België en hij heeft zich alhier geworteld.

Verzoeker is geen alleenstaande. Hij heeft een duurzame relatie met mevrouw [G.C.] [...], van Belgische nationaliteit (stuk 6). Verzoeker heeft een zeer goede band met de dochter van mevrouw [G.C.] [...].

Beide partners hadden voorheen een wettelijke samenwoning afgesloten en waren steeds woonachtig op hetzelfde adres (2180 Ekeren, [...]). Zij woonden hier met zijn drieën: verzoeker, mevrouw [G.C.] en [S.G.]. Verzoeker trad op als vaderfiguur voor [S.G.].

In functie van zijn partner diende verzoeker een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet op 19 april 2011 en op 30 juni 2015. De laatste aanvraag werd afgewezen doordat de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner werd stopgezet.

De breuk tussen verzoeker en mevrouw [G.C.] was van korte duur. Verzoeker en zijn partner zijn ondertussen terug samen en wonen opnieuw op hetzelfde adres (2180 Ekeren, [...]), samen met mevrouw [S.G.].

Mevrouw [G.C.] is werkzaam bij de stad Antwerpen (zie stuk 3: arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en loonbrieven).

Mevrouw [S.G.] is nog steeds inwonend en loopt school op de Artesis Plantijn Hogeschool in Antwerpen (stuk 4).

Verzoeker werd aangetroffen op zijn adres op het moment van zijn arrestatie.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt de toepassing, en aldus de bescherming, van artikel 8 EVRM door de gemachtigde erkend, aangezien een belangenafweging door de gemachtigde werd uitgevoerd. Dit kan aldus niet meer worden betwist door de verwerende partij.

B. DE BESCHERMING: ARTIKEL 8 EVRM - ARTIKEL 7 HANDVEST - ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom (dec.)*, no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private

life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België, de relatie met zijn partner en de relatie met de dochter van zijn partner.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

C. ER WERD GEEN AFWEGING UITGEVOERD VOORAFGAANDELIJK HET NEMEN VAN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

3. Verzoeker stelt vast dat enkel onder de beslissing tot terugleiding naar de grens een belangenafweging is gebeurd, niet onder de verwijderingscomponent.

Inzake de beslissing tot het opleggen van de beslissing om het grondgebied te verlaten, wordt enkel overwogen dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft "zonder een geldig visum".

Wanneer de gemachtigde besloot tot het opleggen van de beslissing om het grondgebied te verlaten, kan niet worden vastgesteld dat deze werd voorafgegaan door een verplichte belangenafweging.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet bovendien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (zijde het bevel om het grondgebied te verlaten) de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit is, zo blijkt uit de bestreden beslissing, niet gebeurd.

Minstens ontbreekt hiertoe de uitdrukkelijke motivering zoals vereist door artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. Enkel bij de beslissing tot terugleiding naar de grens werd een belangenafweging gemaakt en werd kennelijk rekening gehouden (met enkele) elementen zoals vereist onder artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Beide beslissingen zijn van elkaar te onderscheiden. Ze zijn gestoeld op een andere rechtsgrond en vormen afzonderlijke beslissingen. Een opdeling van beide beslissingen wordt dan ook gemaakt door de gemachtigde in de bijlage 13septies.

Hierom dringt een schending zich op van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

D. ONDERGESCHIKT: DE BELANGENAFWEGING ONDER DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS VOLDOET NIET T.A.V. ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 HANDVEST EN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

5. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

6. In de gemaakte belangenafweging door de verwerende partij bij de terugleiding naar de grens, werd vooreerst geen rekening gehouden met de reële situatie van de partner van verzoeker, mevrouw [C.G.].

De gemachtigde stelt namelijk dat: "Het loutere feit dat mevrouw [G.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kameroen", waarmee de gemachtigde suggereert dat mevrouw [G.] verzoeker kan volgen naar Kameroen zodat zij daar beide hun relatie kunnen verderzetten. De gemachtigde stelt tevens: "Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst".

De gemachtigde neemt daarbij niet de werkelijke situatie van mevrouw [G.] in overweging (men neemt nu enkel de Belgische nationaliteit van mevrouw [G.] in overweging). Zij kan verzoeker niet vrijwillig volgen naar Kameroen. Mevrouw [C.G.] is werkzaam bij de stad Antwerpen (zie stuk 3: arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en loonbrieven). Zij draagt de zorg voor haar dochter, [S.G.]. Zij wonen allen samen te 2180 Ekeren, [...]. Verzoeker trad op als vaderfiguur voor [S.]. Mevrouw [S.G.] is inwonend en loopt school op de Artesis Plantijn Hogeschool in Antwerpen (stuk 4). Haar moeder (en verzoeker) staan in voor de zorg van [S.]. Mevrouw [C.G.] heeft bovendien geen verblijfsrecht in Kameroen.

Deze feitelijke omstandigheden, waarmee de gemachtigde geen rekening heeft gehouden, belet dat de partner van verzoeker hem kan volgen naar Kameroen.

Deze feitelijke elementen zorgen ervoor dat verzoeker en zijn partner hun gezinsleven niet kunnen ontwikkelen in "het land van herkomst" van verzoeker, minstens dat dit zeer moeilijk is voor hen. Als mevrouw [C.G.] verzoeker niet kan volgen naar Kameroen, betekent dit een breuk in hun relatie. Deze

breuk heeft een definitief karakter, omdat aan verzoeker tevens een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd (zie hieronder).

Deze feitelijk elementen zijn van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker. De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd. De gemachtigde beperkt zich nu enkel tot de Belgische nationaliteit van mevrouw [G.]. Dit is onvoldoende in het licht van de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De gemaakte afweging van de gemachtigde is onzorgvuldig en volstaat hierom niet.

7. Verzoeker kan bovendien niet op korte termijn terugkeren, omdat hij tegelijkertijd een inreisverbod kreeg opgelegd met de maximale duurtijd van drie jaar. Deze beslissing wordt nergens overwogen door de gemachtigde, terwijl deze tegelijkertijd met de bijlage 13septies werd opgelegd.

Door de gemachtigde wordt daarentegen onterecht overwogen dat er geen "breuk" zou zijn in de familiale relaties hetgeen "geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt", terwijl het inreisverbod verhindert dat verzoeker drie jaar het Schengengebied kan betreden.

Het inreisverbod moet door de gemachtigde mede in overweging worden genomen bij het bepalen of het gaat om een gerechtvaardigde inmenging dan wel een schending van het beschermde privé- en gezinsleven van verzoeker, temeer omdat de partner van verzoeker hem niet vrijwillig naar Kameroen kan volgen (zie hierboven).

Ook hierom is de gemaakte afweging van de gemachtigde onzorgvuldig.

8. Evenmin heeft de gemachtigde rekening gehouden met de (sociale) relatie tussen verzoeker en de dochter van zijn partner.

Verzoeker trad op als vaderfiguur voor de dochter van zijn partner: [S.G.]. Verzoeker verblijft op hetzelfde adres en zij kennen elkaar al jaren (de eerste aanvraag op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet dateert van 2011).

Mevrouw [S.G.] loopt school op de Artesis Plantijn Hogeschool in Antwerpen (stuk 4) en kan verzoeker dus niet zomaar volgen naar Kameroen. Dit betekent dan ook een breuk van hun (sociale) relatie. Verzoeker kan bovendien niet op korte termijn terugkeren, omdat hij tegelijkertijd een inreisverbod kreeg opgelegd met de maximale duurtijd van drie jaar. Moderne communicatiemiddelen kunnen deze zeer lange duurtijd niet overbruggen.

Ten onrechte wordt ook hiermee geen rekening gehouden in de belangenafweging van de gemachtigde.

10. In de belangenafweging wordt verder, zo blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, geen rekening gehouden met de zeer lange duurtijd dat verzoeker momenteel in België verblijft én zijn zeer langdurige afwezigheid uit Kameroen.

Verzoeker verblijft ondertussen bijna 11 jaar in België. Hij verzocht meermaals tot het verkrijgen van een legaal verblijf: in 2006 diende hij een asielaanvraag in, hij diende op 3 maart 2008, 31 juli 2008 en 15 januari 2010 een aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en in 2011 en 2015 diende hij een aanvraag in op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet. In tussentijd heeft verzoeker hier sociale relaties aangeknoopt (en een partnerrelatie uitgebouwd), zijn netwerk uitgebouwd en zijn band met zijn land van herkomst (Kameroen) stelselmatig verloren door zijn langdurige afwezigheid.

Verzoeker heeft zijn band met zijn land van herkomst stelselmatig verloren door zijn langdurige afwezigheid. Hij is van Kameroen vervreemd geraakt. Een verwijdering van het grondgebied zou verzoeker voor grote moeilijkheden zetten om te overleven, laat staan om zijn opgebouwde sociale netwerk in België te kunnen behouden.

De gemachtigde moet hiermee rekening houden, hetgeen nergens uit blijkt. Men beperkt zich tot het geven van een loutere opsomming van de verblijfsaanvragen van verzoeker.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Ook deze feitelijk elementen zijn nochtans van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker. De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd.

De gemaakte afweging van de gemachtigde is onzorgvuldig en volstaat hierom niet.

11. *In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.*

Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer de beslissing te nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De gemachtigde heeft onvoldoende rekening gehouden met bovenvermelde elementen.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

E. ONDERGESCHIKT: DE FORMELE MOTIVERING

12. *IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.*

Artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest of artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorzien als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte concrete belangenafweging ten aanzien van het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend: in welke mate werd rekening gehouden met de werkelijke situatie van de partner van verzoeker, met name de elementen waaruit blijkt dat zij verzoeker niet vrijwillig kan volgen naar Kameroen?

In welke mate werd rekening gehouden met de langdurige sociale relatie tussen verzoeker en de dochter van zijn partner?

In welke mate werd rekening gehouden met de zeer lange duurtijd dat verzoeker verblijft in België en waaruit blijkt dat hij zijn band met Kameroen stelselmatig verloren heeft?

In welke mate werd rekening gehouden met het opgelegde inreisverbod van drie jaar?

De weerspiegeling van het vereiste individueel en concreet onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest Grondrechten EU en artikel 74/43 Vreemdelingenwet blijkt niet uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepalingen, immers geuid dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten en er wordt toegelicht dat aan verzoeker geen termijn meer wordt toegekend om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten omdat hij eerder reeds, binnen de hem toen toegestane termijn, geen gevolg gaf aan bevelen om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft verder uiteengezet dat, nu is gebleken dat verzoeker de verblijfsreglementeringen niet respecteert en hij manifest weigert om vrijwillig het Rijk te verlaten, een gedwongen grensleiding noodzakelijk is. Hij heeft ook aangegeven hierbij in aanmerking te hebben genomen dat verzoeker sedert december 2006 in het Rijk verblijft, dat hij tal van pogingen ondernam om tot een verblijf te worden toegelaten of gemachtigd en dat hij samenwoont met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft en hij heeft toegelicht waarom hij de repatriëring van verzoeker naar zijn land van oorsprong niet disproportioneel acht ten aanzien van diens recht op een privé- en een gezinsleven. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verweerder heeft duidelijk verwezen naar de precare verblijfstoestand van verzoeker en het gegeven dat hij geen belemmeringen zag om een bestaand gezinsleven elders verder te zetten. Verzoekers stelling dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat een concrete belangenafweging werd doorgevoerd mist derhalve feitelijke grondslag.

Door te betogen dat hij van oordeel is dat nog allerlei andere feitelijke gegevens bij de belangenafweging hadden kunnen worden betrokken toont verzoeker niet aan dat de formele motiveringsplicht werd miskend.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad dient verder te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf aan verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling zelfs niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Ook in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten en in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan geen motiveringsplicht die verder gaat dan wat is bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden gelezen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familielevens moet allereerst worden gesteld dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privé-, gezins- en familielevens. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het feit dat verzoeker gedurende een bepaalde periode in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van allerhande door hem ingediende aanvragen en dat hij in deze periode deel kon nemen aan het sociaal leven in België, relaties kon opbouwen en een gezinsleven tot stand kon brengen niet automatisch tot gevolg heeft dat de Belgische Staat, ingevolge de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, zou verplicht zijn om verzoeker tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds meermaals aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*"fait accompli"*) er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *"gevestigde vreemdelingen"*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland). Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot *"gevestigde vreemdelingen"* is dan ook niet dienstig.

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privé- en gezinsleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezinsleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezinsleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezinsleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus van een van hen dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezinsleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling die behoort tot het gezin in de verdragsstaat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker, nadat zijn asielaanvraag en zijn aanvragen om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd waren afgewezen, twee maal het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dat hij hieraan geen gevolg gaf, doch wel een aanvraag indiende om in functie van zijn Belgische vriendin tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Nadat verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten was afgewezen en het beroep tegen deze beslissing en een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten was verworpen, diende verzoeker nogmaals een aanvraag in om op basis van zijn relatie met een Belgische vrouw tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Verweerder heeft gemotiveerd dat deze tweede aanvraag evenzeer werd afgewezen aangezien voormelde relatie ondertussen was stopgezet. Verweerder heeft op correcte gronden gesteld dat het beroep dat verzoeker tegen deze nieuwe weigeringsbeslissing en een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten instelde wederom werd verworpen. Verweerder heeft de verblijfssituatie van verzoeker doorheen de jaren volledig weergegeven en geduid dat verzoeker verscheidene malen het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker gaf evenwel nooit enig gevolg aan deze bevelen en maakte zich derhalve, gelet op de bepalingen van artikel 75 van de Vreemdelingenwet, schuldig aan een misdrijf. Verweerder heeft verder in aanmerking genomen dat verzoeker opnieuw ging samenwonen met de Belgische vrouw met wie hij in het verleden reeds een relatie had maar die op een bepaald ogenblik was stopgezet en heeft, conform de rechtspraak van het ECRM – met verwijzing naar het feit dat de Belgische vriendin van verzoekster wist dat hij onwettig in het Rijk verbleef – gemotiveerd dat deze relatie hem niet automatisch recht geeft op een verblijf. Verweerder heeft tevens verduidelijkt dat hij van oordeel was dat hij geen aanvaardbare reden zag waarom verzoekers Belgische vriendin hem niet zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst om daar het gezinsleven verder te zetten. Uit deze motivering blijkt dat verweerder een belangenafweging doorvoerde waarbij rekening werd gehouden met de individuele situatie van verzoeker en dat de factoren die het ECRM belangrijk acht in aanmerking werden genomen.

Gezien voorgaande vaststelling kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder geen belangenafweging heeft doorgevoerd alvorens de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Het loutere feit dat verweerder zijn belangenafweging heeft toegelicht onder de hoofding "*terugleiding naar de grens*" doet hieraan geen afbreuk. Een beslissing tot terugleiding naar de grens kan, in het raam van de huidige Vreemdelingenwet, trouwens niet afzonderlijk bestaan en vormt een accessorium van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden samen genomen en de belangenafweging gebeurde dus hoe dan ook voorafgaand aan het nemen van deze beslissingen.

Waar verzoeker daarnaast voorhoudt dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde dient te worden herhaald dat verweerder een belangenafweging doorvoerde waarbij hij rekening hield met de regels zoals deze blijken uit de rechtspraak van het ECRM.

Het feit dat verzoeker zijn situatie of deze van zijn Belgische vriendin en haar dochter anders inschat dan verweerder, dat hij een groter belang hecht aan bepaalde gegevens en dat hij feiten die verweerder als doorslaggevend beschouwde zelf verkiest uit het oog te verliezen geeft geen aanleiding tot de conclusie dat geen correcte belangenafweging werd doorgevoerd.

Verzoeker benadrukt dat zijn vriendin in België is tewerkgesteld. Hij vergeet hierbij schijnbaar dat zijn vriendin toen zij een relatie met hem begon wist dat hij onwettig in het Rijk verbleef en dat indien zij deze relatie wenste verder te zetten zij op een bepaald ogenblik wellicht de keuze zou moeten maken tussen de voortzetting van een professionele loopbaan in België of het verderzetten van haar relatie met verzoeker. Indien twee personen die afkomstig zijn uit verschillende landen met elkaar gaan samenleven dan zal bovendien altijd minstens één van deze personen zijn land van herkomst dienen te verlaten en hierbij in vele gevallen een nieuwe arbeidsbetrekking moeten zoeken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, die aanmerkelijk jonger is dan zijn Belgische vriendin, niet middels een tewerkstelling in zijn land van herkomst in het gezinsinkomen zou kunnen voorzien of dat zijn vriendin in Kameroen niet tot een verblijf kan worden toegelaten of kan worden tewerkgesteld.

Verzoeker zet tevens uiteen dat zijn vriendin nog een inwonende dochter heeft. In dit verband moet worden opgemerkt dat deze dochter tweeëntwintig jaar oud is en niet blijkt dat deze, gelet op haar

leeftijd, niet zonder haar moeder in België kan verblijven. Het feit dat deze dochter nog studeert geeft geen aanleiding tot een andere conclusie. In zoverre verzoeker ongestaafd aangeeft dat hij optreedt als een vaderfiguur voor de dochter van zijn vriendin en dat hij het niet voldoende acht te kunnen communiceren met deze dochter middels de moderne communicatiemiddelen, moet erop worden gewezen dat hij niet aantoont dat hij haar niet zou kunnen uitnodigen voor een bezoek in zijn land van herkomst om de sociale contacten met deze vrouw verder te zetten.

De beschouwingen van verzoeker omtrent het feit dat hij, aangezien hij onderworpen is aan een inreisverbod, gedurende drie jaar niet naar België kan terugkeren, laten de Raad ook niet toe te besluiten dat een relevant gegeven door verweerder onterecht buiten beschouwing werd gelaten. Verweerder heeft er immers op gewezen dat verzoekers vriendin hem kan volgen naar zijn land van herkomst en hiermee dus aangegeven dat niet blijkt dat er belemmeringen zijn dat verzoeker en zijn vriendin hun relatie in Kameroen verder zetten.

Verzoekers stelling dat niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met zijn langdurig verblijf in het Rijk mist zonder meer feitelijke grondslag. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, namelijk uitvoerig uiteengezet dat verzoeker sedert december 2006 in het Rijk verblijft en halsstarrig weigerde gevolg te geven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verzoeker reeds lang in België is, impliceert ook niet dat dient te worden aangenomen dat zijn banden met zijn land van oorsprong, waar hij werd geboren en opgroeide en waar zijn familie verblijft niet duurzaam meer zouden zijn en dat bepaalde sociale banden die hij in België zou hebben zwaarwichtiger zouden zijn dan deze die hij heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker toont dit met zijn betoog ook geenszins aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten identiek is aan deze in die is voorzien in artikel 8 van het EVRM kan ook geen schending van deze bepaling van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Verzoeker is evenwel geen kind en er blijkt ook niet dat hij een kind heeft. Er blijkt evenmin dat verzoeker enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder over het hoofd zou hebben gezien en bij de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel werd reeds vastgesteld dat verzoekers gezins- en familieleven door verweerder voldoende in aanmerking werd genomen. Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

G. DE BOECK